

EBRIS

We know
books

Moștenitoarea Tronului Nordic

Oana-Diana Mökesch

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

1. Un înger blând, cu aripi negre

*I feel a million miles away,
still you connect me in your way
And you created in me,
something I would've never seen*

Thousand Foot Krutch - Be Somebody

Cu greu am reușit să-mi deschid pleoapele de plumb și, după ce privirea încetoșată mi s-a mai limpezit, am văzut aplecându-se asupra mea, un tânăr frumos și, în același timp, înfiorător de rece, ca o furtună de primăvară . Chipul lui împietrit nu afișa nicio emoție. Aveam să aflu mai târziu că acesta e modul lui de a reacționa când e foarte speriat. Doar ochii negri ca două bucăți de cărbune îi trădau îngrijorarea.

Unde eram? Cum ajunsesem acolo? Dar cel mai important, cine eram?

Îi vedeam buzele mișcându-se, dar nu înțelegeam nimic din ce-mi spunea, iar asta nu pentru că ar fi vorbit în vreo limbă necunoscută, ci pentru că în urechile mele răsuna ceva ce bruia sunetul.

Eram la marginea unei păduri, întinsă pe jos. Oare fusesem implicată într-un accident rutier? Se pare că și el se gândea la această posibilitate, pentru că mi-a examinat întregul corp. Nu eram rănită. Aveam sute de zgârieturi superficiale, dar nicio rană. Și totuși, hainele și corpul îmi erau acoperite cu sânge uscat.

Tânărul continua să-mi vorbească. Poate îmi puna întrebări sau poate încerca să mă liniștească, însă eu eram calmă, mult prea calmă. Dacă oricum nu

Înțelegeam nimic din ce spunea, din cauza bâzâitului din urechi, mi-am concentrat atenția asupra lui. Am observat toate astea cu o oarecare întârziere, mintea mea având dificultăți în a face conexiuni. Echilibrat și bine proporționat, l-am găsit perfect, precum o sculptură. Mă întrebam dacă îmi plăcea arta, din moment ce mi-a zburat gândul la asta.

Avea un ten neobișnuit de alb, probabil din cauza deficienței de fier. Nu l-am atins, dar pielea obrazilor lui părea a fi catifelată și, pentru că nu avea pomeți proeminenți sau bărbie pătrată, trăsăturile îi erau uimitor de fine. Pot spune chiar că avea chipul puțin efeminat, în ciuda aerului amenințător.

Buzele perfect conturate ar fi arătat minunat curbate într-un zâmbet. Acei fermecători ochi negri păreau capabili să te atragă într-un vortex de mistere fascinante. Alura sa amenințătoare îl făcea și mai atrăgător. În ton cu restul aspectului, părul rebel, nici lung, nici scurt, era foarte ciufulit și atât de întunecat încât, dacă ar fi fost noapte, s-ar fi îmbinat perfect cu bezna. Sprâncenele aveau aceeași nuanță închisă și erau perfect arcuite, cu un mic gol, lăsat de o cicatrice, la cea stângă.

Era îmbrăcat foarte simplu, cu blugi și tricou, și avea foarte multe tatuaje, pe care, în alte circumstanțe, mi-aș fi dorit să le studiez.

După cum aveam să aflu ulterior, se gândea ce să facă cu mine. Inițial crezuse că suferisem un accident și intenționase să mă ducă la spital. S-a gândit apoi să anunțe poliția, poate eram o persoană dispărută, dar urmele de luptă și sângele de pe corpul meu, precum și un pumnal cu încrustații aflat în iarbă, lângă mine, l-au făcut să se răzgândească. A mai presupus și că sunt vreo fugară, că mă ascund de cineva, posibil

chiar de polița pe care se gândise să o anunțe ceva mai devreme. Într-un final, m-a luat la el acasă, ca pe un câțel vagabond.

Mașina lui, un BMW model mai vechi, de prin anii '90, de un albastru strident, a gonit pe autostradă și, după o vreme, a luat-o spre ieșirea către o localitate al cărei nume n-am apucat să-l citesc. Necunoscutul forța limitele autoturismului, dar, chiar și așa, mi s-a părut că drumul durează prea mult. Cauciucurile au sfârâit când a frânat pe aleea din față.

Călătoria avusese însă și o parte bună, pentru că, pe măsură ce trecea timpul, am început să înțeleg ce îmi spunea, dar de mișcat tot nu mă puteam mișca prea bine.

Locuia singur. Casa, destul de impunătoare, părea și mai mare văzută din interior, iar asta o făcea să pară îngrozitor de goală.

Ținându-mă de încheietura mâinii, m-a tras după el în baie, apoi mi-a adus câteva prosoape.

— Nu-ți face griji pentru apa caldă. Poți sta cât vrei, nu se va termina.

A ieșit, dar eu mă aflam într-o stare catatonică. După vreo jumătate de oră a bătut la ușă și, neprimind niciun răspuns, a intrat. Nu mă mișcasem nici măcar un centimetru. Mi-a scos rochița ruptă și murdară, străduindu-se să nu se uite la trupul meu. O roșeață aproape insesizabilă îi apăruse pe chip, făcându-l să pară mai puțin înfricoșător.

Jetul de apă caldă a înmuiat sângele uscat de pe corpul meu, acesta redevenind roșu și curgând șiroaie, apoi transformându-se într-un mic vârtej înaintea de a dispărea în scurgere.

La început a ezitat, dar apoi mi-a șamponat părul și mi-a săpunit tot trupul, încet și delicat, folosind

un burete moale, pentru a nu-mi atinge cu mâinile sânii, fesele sau zona intimă. La final eram curată și miroseam a căpșuni. Tot el m-a șters ușor, cu un prosop pufos, și m-a îmbrăcat într-un tricou de-al lui, care-mi venea ca o rochiță.

Cât ne aflam la duș, nu m-am putut abține să nu-l admir. Era prea atrăgător să n-o fac. Încă avea pantalonii pe el, dar renunțase la tricou. Abdomenul nu era lucrat, dar era ferm. Numeroasele tatuaje îi dădeau un aer enigmatic. Părul i se lipise de gât, iar din el se scurgeau șuvoaie de apă ce se prelingeau pe umeri, spate, piept...

Mi-a luat din nou mâna și m-a condus în cameră. Mi-a zis să stau jos, iar eu l-am ascultat și m-am așezat pe patul în fața căruia se afla o oglindă. S-a retras în colțul camerei și a început să fumeze, sprijinit de perete. Nu se obosise să se schimbe, nici măcar să se șteargă. Își lăsa capul pe spate și sufla fumul spre tavan, cu o expresie rece, ce putea fi interpretată drept disprețuitoare, dar cred că era doar meditativă. Părea că uitase că sunt acolo, așa că mi-am îndreptat și eu atenția spre propria reflexie din oglindă.

Am avut plăcuta surpriză să observ că sunt frumoasă, iar asta m-a bucurat, pentru că însemna că nu mă luase cu el din milă, ci, poate, pentru că era interesat de mine.

Mă priveam în oglindă, iar reflexia îmi arăta o față scundă, dar cu alură grațioasă și forme voluptoase. Fața fetei din oglindă era delicată, cu tenul palid și ochii migdalați cu o nuanță halucinantă, supranaturală, ce amintea de acel verde al ierbii proaspăt răsărite, la începutul primăverii. Avea gene lungi, dese și arcuite, iar gura era mică, cu buze cărnoase. Părul cădea în valuri și se răsflora pe podea, dar asta doar pentru

că era așezată, pentru că, dacă ar fi stat în picioare, i-ar fi ajuns până la linia genunchilor. Șuvițele aveau culoarea vinului roșu, în umbră, și roșu nova în bătaia razelor de soare ce pătrundeau prin fereastră și-l scaldau în lumina lor, oferindu-i un aspect înflăcărat. Eram mândră să știu că eu sunt fata din oglindă.

După ultimul fum, și-a schimbat pantalonii uzi, înlocuindu-i cu unii simpli, de trening, dar care îi veneau minunat.

S-a apropiat, mi-a periat cu multă grijă părul, apoi l-a împletit stângaci într-o coadă.

Între timp, i-am analizat camera, impresia fiind că e una simplă și ordonată. În fața patului imens, cu lenjerie și cuverturi de satin negru, se afla oglinda fără ramă, iar într-un colț, un fotoliu masiv de piele neagră și o măsuță de cafea cu blat din sticlă, pe care se aflau un laptop, un telefonul și o carte groasă, căreia nu-i vedeam titlul. Pe podea era un covor gros, cu modele geometrice, care părea a fi nou. Mai avea o etajeră cu două rafturi fixată pe perete, pe care se aflau alte câteva volume, niște roci, un televizor și o plantă. Îmi plăcea cum amenajase locul.

După ce m-a ajutat să mă întind pe pat, a rămas așezat lângă mine, ținându-și capul în mâini, fără să vorbească. Privirea mi s-a scurs pe linia umerilor și a spatelui său arcuit. Într-un final, s-a întins și el lângă mine. Cu toate că în cameră nu era frig, la un moment dat, am început să tremur spasmodic. M-a acoperit cu o pătură groasă, apoi m-a îmbrățișat.

Îi auzeam inima intensificându-și bătăile, îi simțeam sângele năvălindu-i în vene cu puterea unui tsunami. Sau totul era doar în capul meu? Protuberanța din pantalonii lui îmi confirma însă că nu-mi imaginam. Fiind cuprinsă în îmbrățișarea

sa, bărbăția îi era lipită de moliciunea mea. Iar eu nu purtam lenjerie. Am adormit, dar l-am simțit eliberându-și îmbrățișarea imediat ce m-am oprit din tremurat.

M-am trezit abia a doua zi, spre seară. El stătea turcește pe covor, în centrul camerei, și fuma. Văzând că deschid ochii, s-a ridicat și mi-a oferit de mâncare. Simțeam însă că n-aș putea înghiți nimic, sub nicio formă. Îmi adusese pizza și cafea. Interesantă combinație...

S-a așezat lângă mine și, datorită contactului vizual intens și a seriozității pe care o citeam pe chipul lui, era clar că dorea să vorbim.

— Uite, îmi dau seama că ceva e în neregulă cu tine. Nu poți vorbi, nu te poți mișca fără ajutor și, din câte văd, nici să mănânci nu poți. Vreau să te vadă un medic.

Avea dreptate, cum de nu m-am gândit la asta? Situația mea nu era lipsită de speranță, cel mai probabil un medic ar ști imediat cum să mă ajute.

— Dar, a continuat el, cât timp dormeai, m-am tot gândit... Eu cred că fugi de cineva, poate de poliție, de familia ta, de un soț abuziv, traficanti de carne vie sau mai știi eu cine. Dacă bănuiala mea e corectă, ai două variante. Prima e să mergi direct la poliție, pentru că, și dacă ești o persoană dispărută, și dacă ești o infractoare, sigur apari în baza lor de date. Avantajul e că vei afla cine ești. Dezavantajul e că, dacă fugi de cineva, procedând astfel, mai mult ca sigur te va găsi. A doua variantă ar fi să devii o cu totul altă persoană, să începi o viață nouă și să nu mai dezgropi niciodată trecutul. Deci, ce alegi?

Nu am răspuns, așa că a continuat:

— Poliția?

Am dat din cap că nu.

— Atunci, sfatul meu ar fi: un nume nou, o înfățișare nouă, o viață nouă și, dacă vrei...

Brusc, se fâstâcea, roșise vizibil și făcea tot posibilul să nu se uite la mine. A rostit apoi repede următoarea frază, de parcă dacă ar fi pronunțat cuvintele cu viteză normală, acestea l-ar fi mușcat de limbă:

— Dacă vrei, poți rămâne aici.

Am făcut ochii mari și am dat din cap afirmativ, străduindu-mă să-i ofer cel mai dulce zâmbet de care eram capabilă. Mă tem însă că a ieșit doar o schimonoseală.

— Bine, atunci să ne ocupăm de tine în seara asta. Mâine am să-ți fac rost de acte. Știi, nu vorbesc mult de felul meu, dar cum tu nu poți vorbi, am senzația că trebuie să vorbesc și pentru tine. Dar tot mă simt puțin nebun făcând monolog. În primul rând, ai nevoie de un nume... Hm, n-am nicio idee. Mă rog... Apoi, ai nevoie și de haine și obiecte personale. Știi un magazin non-stop nu prea departe de aici. Revin, a spus, apoi s-a făcut nevăzut.

Se vedea de la o poștă că e entuziasmat. Dar eu ce urma să fac singură în casă? Putea măcar să aprindă televizorul. M-am uitat după telecomandă, dar n-am văzut-o nicăieri, așa că, deși nu credeam că e posibil, am adormit la loc.

Când m-am trezit se întorsese. Îmi cumpăraseră două tricouri, o pereche de pantaloni scurți, o fustă de piele și o pereche de teniși.

— Scuze dacă nu-ți plac, dar nu mă pricep. Oricum, eu cred că ar fi bine să ai un aspect cât mai diferit față de cel de acum, măcar pentru o perioadă. Purtați haine extrem de feminine și de delicate, așa

că...

Nu e vorba că nu-mi plăceau, dar observasem că nu cumpărase nici măcar un articol de lenjerie intimă. Avea însă încă o plăsuță, așa că mai aveam speranțe, dar și acestea s-au spulberat când a scos trei cutii de vopsea de păr, un set de machiaj și un parfum.

— Hai să te pregătim pentru poză. Te pot ajuta să te aranjezi. Dacă vrei, te dau cu dermatograf...

Privindu-l atent, am observat că și el folosea creionul dermatograf. Era ciudat, dar îi stătea uimitor de bine. Avea și unghiile vopsite cu lac negru.

— Părul tău sare în ochi, e prea ușor de recunoscut. Culoarea e unică, lungimea e extravagantă și rar întâlnită, așa că...

Zicând asta, mi-a întins cele trei cutii de vopsea și o foarfecă. Am înțeles, trebuia scurtat și vopsit, dar vopselele erau de culori diferite. Nu avea cum să fie așa tont, nu? Una era pentru păr blond, alta pentru șaten, iar a treia era o nuanță de negru intens.

— Alege!

Se pare că eu eram toanta.

Având în vedere că pe cea cu nuanță de blond o ținea mai aproape de el, limbajul său non-verbal îmi transmitea că nu ar vrea să o aleg. Privindu-i părul de un negru strălucitor, m-am gândit că, dacă aș alege să devin brunetă, m-aș simți ca o imitație ieftină. Așa că, am întins șovăitoare mâna spre cutia pe care scria „șaten”.

Mi-a despletit coada strâmbă, pe care tot el o împletise mai devreme, a murmurat un „îmi pare rău”, a strâns din ochi și a tăiat puțin mai jos de nivelul umerilor. Nu-mi părea rău, nu aveam niciun atașament față de părul meu, întrucât îmi lipseau amintirile lungilor ani în care mă străduisem să-l

cresc, dar aș fi preferat totuși să țină ochii deschiși. Vopseaua era rece și avea un miros înțepător...

— Până trec cele patruzeci și cinci de minute, merg în curte să îngrop hainele pe care le purtai când te-am găsit și părul pe care ți l-am tăiat.

Am vrut să-i zic să le ardă, dar încă tot nu puteam vorbi.

O oră mai târziu eram gata pentru fotografia noului meu act de identitate. Așa cum promisese, mi-a conturat atent ochii cu creionul dermatograf. În timp ce făcea asta îl simțeam tot mai agitat.

— Era să uit! zice el, dintr-odată, întinzându-mi o cutiuță în care se aflau lentile de contact. La fel ca părul, ochii tăi au o culoare specială, așa că, momentan, poartă astea. Sunt căprui. După un timp, după ce te vei reintegra în societate, poți răspândi zvonul că ai probleme de vedere și ai nevoie de lentile de contact. În realitate însă, renunți la astea și rămâi cu culoarea ta naturală. Și astfel, nimeni nu-și va da seama.

Era o idee foarte bună.

— Iar dacă ai tatuaje, trebuie să le acoperim. Cu asta mă ocup, sunt artist tatuator. Apropo, numele meu e Seth!

Seth! În ciuda circumstanțelor bizare în care ne-am cunoscut, așa a început noua mea viață!

A doua zi, spre seară, mi-a înmânat noul act de identitate. Se pare că mă numeam Tina Diaz și aveam douăzeci și unu de ani.

— Sincer, nu cred că ai încă douăzeci și unu, dar am preferat să nu avem probleme. Mâine dimineață

am să te duc la medic.

Împărțeam același pat, însă nu mă atingea decât pentru a mă încălzi când aveam frisoane.

Spre dimineață l-am simțit cum trage de mine, dar nu am putut deschide ochii, așa că, m-a luat pe sus. M-am trezit mai târziu, în mașină, exact înainte să ajungem la spital.

— Medicul e un vechi prieten, nu trebuie să-ți faci griji.

Odată ajunși, am constatat că nu mă mai puteam deplasa nici măcar cu ajutorul lui. M-a dus pe brațe și am așteptat în fața cabinetului.

— Seth al meuuu! s-a auzit, dintr-odată, din capătul coridorului.

Imediat după aceea, un tânăr blond, scund, cu ochii mari și față de copil, a venit în fugă și l-a luat în brațe încercând să-și apropie obrazul de obrazul acestuia, însă Seth a întins ambele mâini și l-a prins de umeri ținându-l la o distanță sigură.

— Ai venit, știam eu că ți se va face dor.

— Nu tocmai..., îi răspunde Seth, nu prea încântat de gesturile afectuoase ale tânărului.

Întorcându-și brusc privirea spre mine, micuțul a devenit serios, parcă o cu totul altă persoană.

— Înțeleg! Să intrăm în cabinet. Profesorul vine abia la zece, dar, până atunci, vom face niște analize.

„Oh, Doamne! Te rog, spune-mi că ciudatul ăsta nu e doctorul!”, m-am gândit, auzindu-l pomenind de analize. Dar el era.

Cei doi au stat de vorbă câteva minute, timp în care o asistentă mă examina atent și-mi recolta, cu greu, sânge. După plecarea asistentei, medicul, pe care între timp aflasem că îl cheamă Alex, a venit lângă mine și m-a privit cu îngrijorare. În clipa în care a